

EXPUNERE DE MOTIVE

Tratatul de pace de la Paris, semnat la 10 februarie 1947, a limitat numeric forțele armatei ale României, care a fost autorizată să dispună de o armată care nu va depăși, în total, 138 000 de oameni. În aprilie 1947, Ministerului de Război i s-a solicitat un punct de vedere referitor la un proiect de Lege privind organizarea armatei. Acesta cuprindea și dispoziții referitoare la crearea unui prisos de contingent, precum și la întrebuințarea acestuia la muncă în scopul refacerii țării. În urma analizării acestui proiect de lege, Ministerul de Război a propus ca reglementarea acestor aspecte să se facă prin organizarea unui serviciu al muncii care să nu implice autoritatea militară. Astfel în cadrul Ministerului Construcțiilor la 14 ianuarie 1950 s-a înființat Serviciul Muncii care, ulterior, a devenit Direcția Generală a Serviciului Muncii – D.G.S.M. și începând cu data de 14 ianuarie 1956 a trecut în subordinea Președinției Consiliului de Miniștri. Dar în acei ani D.G.S.M. nu a fost singura structură în care tinerii surplus de contingent încorporați au efectuat stagiul militar în unități de muncă. Unități similare, au funcționat și în subordinea altor ministere, Ministerului Forțelor Armate și Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor, M.F.A. Brigada Construcții, respectiv Brigada de Lucru Căi Ferate – B.L.C.F. Cu toate că Convenția nr. 29/1930 a Organizației Internaționale a Muncii – O.I.M. a interzis munca forțată, în cadrul acestor unități de muncă s-au operat cu o serie de metode tipice ale muncii forțate. Persoanele care au efectuat stagiul militar în cadrul acestor unități de muncă au fost obligate să lucreze, prestând munci, activități care nu au avut nimic comun cu instruirea militară. În unitățile de muncă din cadrul acestor structuri au făcut stagiul militar, în primul rând, tinerii cu o origine socială „nesănătoasă”.

Din cuprinsul Legii 309/2002 rezultă că beneficiază de drepturile conferite de aceasta, numai persoanele care au efectuat stagiul militar în detașamentele de muncă - D.G.S.M, în perioada 1950 – 1961. Apartenența acestor unități de muncă, fie tutela Ministerului Forțelor Armate, fie cea a Ministerului Construcțiilor sau a Ministerului Transporturilor și Telecomunicațiilor, precum și culoarea uniformei gri sau kaki, nu prezintă importanță întrucât scopul acestei legi reparatorii este acela de a recompensa o muncă prestată anterior ordonată de regimul acelei epoci pe criterii ideologice. Or, acest lucru nu poate fi împiedicat de o încadrare formulată în una sau alta din structurile organismului de stat din acea vreme. În caz contrar, s-ar ajunge la situații inechitabile, la un tratament diferit a persoanelor care au efectuat stagiul militar în condiții identice.

Prin amendarea acestei legi se urmărește ca de prevederile ei să beneficieze și persoanele care au efectuat stagiul militar în cadrul unităților de muncă, indiferent de apartenența acestora în perioada 1950 – 1961.

Senator: Németh Csaba

SURSE:

- fondurile alocate pentru acordarea unor drepturi și facilități (mult mai largi) prin alte acte normative cu caracter reparatoriu:
 1. Decretul – lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat cu modificările și completările ulterioare.
 2. Legea nr. 44/1994 privind veteranii de război și acordarea unor drepturi invalizilor și văduvelor de război.
 3. Ordonanța Guvernului nr.105/1999 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 din motive etnice, aprobată și modificată prin Legea nr. 189/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Numărul beneficiarilor prevederilor acestor legi cu caracter reparatoriu scade de la an la an, în consecință fonduri importante devin disponibile.